

Încă de la bun început, precizez că am un mare respect față de Casa Regală britanică. Îi știu Istoria, cu lumini și umbre, și cunosc rolul important pe care monarhia engleză l-a avut în civilizarea și creștinarea unei bune părți a Planetei. Nu-mi place cum s-au purtat englezii cu americanii, înainte și puțin după 1776, nici cu Napoleon (pe care l-au ținut prizonier pe Insula Sfînta Elena, iar unii spun că l-ar fi otrăvit cu arsenic), nici cu noi, românii, pe care ne-au bombardat în 1943 și 1944, vînzîndu-ne rușilor, prin acordul dat lui Stalin de Winston Churchill, în februarie 1945, la Yalta – dar astea sînt sinuozițările Istoriei și, cine știe, poate că așa a vrut Dumnezeu. Misterele Londrei sînt mai mari decît Misterele Parisului, unul dintre ele fiind formidabila controversă referitoare la paternitatea celor 37 de piese ale lui William Shakespeare. Personal, nu cred că acel actor cu nume comic („Scutură lance“), care a avut două fete analfabete (așa au trăit și au și murit, neștiutoare de carte), ar fi fost capabil de acea muncă de demiurg.

Mai degrabă îclin să cred că acele capodopere încă neegalate de nimeni, după 400 de ani, sînt opera mai multor autori. De pildă, mă gîndesc la „Poveste de iarnă“ și la „Hamlet“ – ca scriitor și cunoscător al analizei comparative, eu sînt convins că e vorba de doi autori diferiți. Dar, asta e o altă problemă, asupra căreia sper că voi reveni o dată și o dată.

Așadar, nutresc un profund respect față de Casa Regală de Windsor, fostă de Hanovra (și-a schimbat numele german, din motive lesne de înțeles). Îmi place, mai ales, Elisabetha a II-a, pentru noblețea și discreția ei, dar și pentru spiritul olimpic cu care a știut să treacă peste încercările vieții; nu e ușor, pentru o mamă, să-și vadă cei doi băieți cu căsniciile eșuate, iar pe o fostă noră, filmată cînd negocia o șpagă de 500.000 de lire în numele fiului reginei, Andrew. În colecția mea de autografe celebre există un document rarissim: scrisoarea Elisabetei a II-a către Gh. Gheorghiu-Dej, din anul 1961. Nutresc speranța că suverana nu se va dezice de ea, așa cum s-a dezis de scena plimbării în caleașca regală, pe străzile Londrei, a lui Nicolae Ceaușescu. Îmi place și de fiul mai mare al reginei, Charles, neîndoielnic, viitorul rege al Marii Britanii. Omul are bun-simț, nu spune nimic interpretabil, sau care să se întoarcă împotriva lui, ori care să lezeze mîndria cuiva. Unde mai pui că face și muncă umanitară și de ocrotire a naturii și a patrimoniului cultural, pasiune care îi poartă pașii, de multe ori, chiar și pe meleagurile noastre. În ceea ce privește nunta nepotului reginei, William, cu aleasa inimii sale, Kate, bravo lor, englezilor! Au dat, încă o dată, dovada că sînt inegalabili în materie de regie teatrală și montaj cinematografic. În general, cam tot ceea ce atinge englezul – de la băuturi și stofe, pînă la catedrale, mașini, avioane, muzică, opere de artă, spectacole, campionate de fotbal etc. – iese bine, e de calitate. Popor mare, jos pălăria! Vineri, englezii au reușit să țină, cu sufletul la gură, întreaga Planetă. Am avut plăcerea să vizitez, și eu, Catedrala Westminster Abbey. Eram, în 1999, la Londra, unde însoțeam echipa de fotbal Steaua București. Nu eram singur, ci cu fratele meu mai mare, Marcu. Aveam cîteva ore libere, pînă la meci, așa că am

vizitat trei obiective: 1) Turnul Londrei;

2) Muzeul figurilor de ceară (mutat de Madame Tussaud de la Paris la Londra) și 3) Westminster Abbey. Am fost surprins să constat că nici măcar angajații Catedralei (niște muzeografe) nu știau de unde vine Abbey: da, vine de la Abație (asta și înseamnă), dar Abația vine de la Abba (sau Avva), care, în ebraică, înseamnă Tată, sau Dumnezeu. N-am să descriu, acum, ceea ce ați văzut cu toții. Lumea tînjește după normalitate, după povești frumoase, animate de oameni pașnici și plăcuți. Mai cu seamă că atunci, la săvîrșirea sfintei taine a căsătoriei, s-a auzit cuvîntul Domnului, a fost pronunțat numele lui Isus Christos. Pe care americanii, de pildă, dar și alții, au început să-l evite, pentru a fi „politically correct“, adică pentru a nu-i supăra pe evrei și musulmani. E o scandaloasă nerozie. Marea civilizație a lumii stă pe umerii lui Isus Christos. Am mai scris asta și o voi repeta pînă se vor rușina toți impostorii care își dau cu părerea despre lucruri la care nu se pricep, dictînd și conduita altora: încercați să extrageți figura Mîntuitorului din muzică, arte plastice, arhitectură, literatură - nu mai rămîne nimic important, se năruie și lucrările lui Bach, Händel, Haydn, Vivaldi, ca și cele ale lui Rafael, Michelangelo, Leonardo da Vinci, El Greco, ca să nu mai vorbim de biserici și catedrale, dar și de creațiile lui Goethe, Tolstoi, Dostoievski ș.a. Mai mult decît atît, dar cei care L-au hulit, sau L-au ironizat pe Christos au avut parte de o moarte rea (fiindcă există o moarte bună, liniștită, firească, dar și o moarte rea). Așa că Biserica Anglicană și-a făcut, vineri, din plin, datoria. Deși ea s-a născut din păcatele repetate ale lui Henric al VIII-lea, poate că și-a cimentat temeliiile tocmai pe sîngele vărsat de acest rege. Dar n-a fost singurul englez sîngeros – probabil că asta e o moștenire de la celți. Așa cum și steagul Marii Britani, reprezentînd Crucea Sfîntului Andrei, Apostolul fiind răstignit înclinat, iar ea, această cruce, precum și cimpoiul și fustanela bărbaților, au fost duse de celți, din Dacia, în Insulele Britanice.

N-aș fi scris aceste rînduri dacă publicul din România ar fi avut parte de transmisii decente ale ceremoniei regale. Din păcate... Neamprostia țoapelor de pe Dîmbovița a ținut să iasă în evidență și de data asta. Adică da, vedeți voi, fraierilor, o nuntă ca-n basme, dar partea leului e a noastră, a comentatorilor, care vă explicăm ce vedeți, ca să nu muriți proști! Parcă niciodată n-a ieșit mai în evidență mediocritatea așa-ziselor „persoane publice“ din societatea românească. În general, cam aceleași figuri care populau, an de an, festivitățile organizate de S. O Vîntu la Atheneul Român, în cadrul galei „10 pentru România“ – dar care, acum, au dat bir cu fugiții, lăsîndu-l pe amărîtul ăla să fie „Deținutul de serviciu“ al porcului de Traian Băsescu, care, după ce a furat Flota, vrea să fure și postul Realitatea TV.

Am să încep chiar cu „perlele“ debitate de Realitatea TV. Precizez că nu am urmărit transmisiile de la început și nu am putut sta pînă la sfîrșit, fiindcă am și lucruri mai bune de făcut. Postul cu pricina i-a trimis acolo pe doi prezentatori: Ema Zăicescu și Cosmin Stan. Tînărul este, în general, corect. Tînăra este, însă, o țigăncușă obraznică și analfabetă, cu o figură cabalină și cu ifose de mare realizatoare. Mai nou, a adoptat și o ținută de balerină, ținînd picioarele (atunci

cînd nu stă pe scaun) ca la „Lacul lebedelor“ – numai că, din păcate, ea reprezintă ceea ce a mai rămas din lebedele mîncate de tovarășii ei de etnie. Ei, bine, această Maia Plisețkaia în mizerie a dat, vineri, măsura stupidității sale: ea nu mai vorbea normal, ci afectat, englezit, cu o veselie falsă, luînd vorba din gura tuturor și debitînd niște platitudini jenante. Am notat cîteva mostre: * Turiștii au stat „cu sacii de dormit pînă în jurul nasului“. * „Aici vor avea loc dineele“ (corect „dineurile“).

* „Camerile de vederi“. * „Dacă putem spune așa“ (repetă obsesiv, ca semn al sărăciei de limbaj). * „Să-i salute pe cei doi frumoși“ (pe William nu-l dă, deloc, frumusețea afară din casă). Cosmin Stan a gafat și el, de genul: * „Toți turiștii stau agățați de gardul Palatului Buckingham“. Chiar toți, Cosmine? Erau peste 200.000! * „Mi se pare că Katherine“ – cacofonie ce putea fi evitată. Alături de cei doi s-au aflat și trei necunoscuți: o individă răsturnată pe scaun, pe care am înțeles că o cheamă Sebastian (o fi fost Sebastian Bodu?), cineva de la parazitatul Institut Cultural Român (Doru Branea) și un român stabilit de 17 ani în Anglia (Joltea). * Doru Branea – referindu-se la parada militarilor britanici, acesta a spus: „Caschetele din blană de urs“ (în loc de „căciulile“). * Toate steagurile britanice sînt „fixate în bernă“ (?!). Să lucrezi, tu, la Institutul Cultural Român, să stai la Londra, pe banii amărîților tăi compatrioți, și să nu știi că „berna“ se referă la „doliu“ – iată încă un motiv de rușine pentru așa-ziii elitiști ai lui H. R. Patapievici. * „Dar totuși“, a mai zis „diplomatul“ Branea, ceea ce este incorect gramatical (formulă redundantă, adică pleonastică).

În studioul de la București s-au succedat mai mulți invitați. Printre ei, Adina Buzatu, care dă bine pe micul ecran (e drăguță), dar ar da și mai bine dacă s-ar exprima ceva mai atent. N-ai voie să spui: „A fost o rochie cu un decolteu foarte puțin mai adînc“. Și nici: „David Beckham nu și-a pus decorația pe pieptul stîng“ (?!). Mai ales că Adina are o fetiță de 13 ani, pe care o cheamă Sara - în ebraică, acest nume înseamnă Prințesă.

* Ei, bine, campionul absolut (că tot repetă el, pînă la vomă, acest cuvînt) al greșelilor și ineptiilor a fost mai vechiul meu client, Alin Gălățescu. Rareori am văzut un imbecil mai mare ca țiganul ăsta cu căpățîină de porc la tavă și țăcălie de gropar! Nu știu ce școală are, nici din ce trăiește – ceea ce știu e faptul că arată urît și se exprimă și mai urît, dar ce-i de curul lui, ce aere își dă pe la cluburile de fițe, unde pozează în „arbitrul eleganței“ și executorul testamentar al lui Gianni Versace (care fură capace de canal)! Din păcate, spațiul public s-a umplut de sferetodoți din ăștia, care cîștigă banul ușor, au șterpelit niște clișee verbale de pe la alții, pe care le combină cu expresii din frangleză, și le iau fața la fraieri, naivii uitîndu-se în gura lor ca la niște personalități din „lumea bună“. Ce-a produs Alin Răhățescu în viața lui? Chiloți? Jartiere? A tricostat prezervative? Un parazit. Dar derbedeul are și opinii politice, e agresiv, violent etc. Fără nici o plăcere, voi reproduce cîteva din mucozitățile care au țîșnit din capul de drac al acestui aurolac: * „Toată lumea făcea pe seriosul apropo de rochia lui Kate“. „Era o rochie aproape blazonată“. „Decolteul optim“. „Una dintre cele mai haioase momente“. „Borurile

largi (ale pălăriei) sînt niște simboluri ale ieșirii din oraș, al unei curți“. „Ele au o porțiță, și porțița este capul“. „Casa regală are o porțiță gigantică, în zona culorilor, prin regină“. „În zona feminină“. „În zona gulerului“. „O zonă de naturalețe“. „A fi un bărbat în zona britanică“. „În zona militară“ (cuvîntul „zonă“ e o fixație a acestui incult, care vorbește o „pășărească“ afectată, ca fotbalistii români ce jucau în străinătate, în anii '90). „Bărbații trebuie să fie ori impecabili, ori militari“. „Pălăria aia gigant, de blană“ (se referea tot la „căciulă“). „Simpatică ca“. „Caleașca asta-i și mai cool decît Papamobilul“. „Dacă ne uităm la oamenii care merg pe stradă, 60% din ei au simboluri ale Marii Britanii“ (băiatul este exaltat, el hiperbolizează totul; în realitate, nu erau nici 10%). La idiotul ăsta de Gălățescu – care nu poate vorbi normal, el se screme să epateze – totul e „clean“, „sauvage“ etc.

* Îi recomandăm tinerei actrițe Medeea Marinescu (care, desigur, face parte din altă lume decît cioflingarul Gălățescu, fiind o fată drăguță și talentată) să nu se mai extazieze atîta în fața monarhiei, fiindcă nu întotdeauna aceasta „reprezintă un model de educație!“. Și să fie mai atentă la gramatică. Am „pescuit“ două dezacorduri (în puținul timp cît m-am uitat la televizor): „Acea surprinde naturalețea și simplitatea“ și „Naturalețea și simplitatea care o apropia de popor“.

* Tot la Realitatea TV s-a vorbit de Regele (!) Rainier de Monaco (atunci cînd l-am cunoscut eu, în februarie 1987, la Monte Carlo, era doar Prinț, și așa a și murit). Am mai auzit „Patruzeci și doi de minute“ (în loc de „Patruzeci și două“).

* La TVR, un cuplu enervant: Rodica Culcer („Uite-l pe Regele Mihai! Uite-l pe Regele Mihai!“, sau cam așa ceva) și Cristian Tabără. Și aici, „regină“ a fost cacofonia! „Poliția britanică, care încet-încet“ (Rodica Culcer) și „Ca cea laică“ (Cristian Tabără). O notă proastă pentru fosta locotenent-major de Securitate și politrucă (matracucă) de la Academia „Ștefan Gheorghiu“, care țipa, cu vocea ei spărtigoasă, acuzînd „momentele îngrozitoare“ (!) de pe vremea lui Nicolae Ceaușescu. Bine că trăiește ea, acum, „momente înălțătoare“ pe vremea derbedeului de Traian Băsescu!

* La Antena 3, insuportabila Carmen Avram. Tot exaltată. Tot „prețioasă ridicolă“. Tot cu cercei de Sara Montiel (se dă spanioloaică, deși eu știu că este evreică, să fie sănătoasă). Ce m-a deranjat la această creatură închipuită, care se crede o mare ziaristă, dar e prăfuită, caută senzaționalul cu lumînarea și, vai, e profund incultă? Mereu a stîlцит cuvîntul „Abbey“, pronunțîndu-l cu gura strîmbă, „EIBI“. Am explicat, mai sus, de unde provine acest termen. Ea ne povestea nouă, celor de acasă, ceea ce deja văzusem. Dar cum o făcea? Căzută pe spate, ca broasca țestoasă! „Kate este de o frumusețe incredibilă“. „Rochia îi vine impecabil“ (aiurea). „Dantela e incredibilă“. „Tot evenimentul este copleșitor“. „Evenimentul este copleșitor“. Bine că

n-a însoțit-o acolo fostul (actualul? viitorul?) ei bărbătuș, Adrian Ursu, pe care l-ar fi putut transforma englezii în căciulă pentru Regimentul de Gardă (caschetă, pălărie, cipilică, bască etc.).

* Au fost mai multe greșeli și prostii debitate, vineri, pe micile ecrane. Din păcate, cam așa-i nivelul majorității dezbaterilor și comentariilor televizate, în mai toate domeniile. Auzim de „divorțialitate“, „targhetare“, „prioritizare“, „focusare“, „sustenabilitate“ ori de alte barbarisme. La noi, românii, din nefericire, Televiziunea e ca o mașină de salubritate inversă: în loc să strîngă gunoiul, ni-l varsă în casă. Scena publică e populată de personaje modeste intelectual, dar cu pretenții disproporționate. Vineri, o ceremonie fastuoasă și, în egală măsură, de bun-simț, le-a fost prezentată românilor de niște băgători de seamă de teapa „bruneților“ Ema Zăicescu și Alin Gălățescu. Ne putem imagina ce era la gura acestor puradei bătrîni dacă acolo, la Londra, își făcea apariția și „suveranul“ lor, regele Cioabă. S-o ducă, el, la altar pe Kate. Iar la balcon s-o sărute un alt „meridional“, Edmond Tălmăcean, care să o ia și la dans, rupîndu-se-n figuri. Păi, vă dați seama ce audiență ar fi fost? Supertare! Intergalactică. Încă nu-i timpul pierdut...

CORNELIU VADIM TUDOR

29 aprilie 2011